

*Voormalig schoolgebouw van o.a. Het Kompas en Ichthus College aan de Jupiterweg
Foto © Marijn Schreuder*

Goed nieuws: duidelijkheid over de toekomst

Na een lange periode van onzekerheid is er eindelijk duidelijkheid: de gemeente Dronten heeft het voornemen bekendgemaakt om het pand aan de Jupiterweg 20 (het voormalige schoolgebouw) te verkopen aan Stichting Hospice Dronten.

Op basis van het zogeheten Didam-arrest moet een voornemen tot onderhandse verkoop openbaar bekend worden gemaakt. In de publicatie onderbouwt de gemeente waarom Stichting Hospice Dronten de enige serieuze gegadigde is. Andere belangstellenden kunnen binnen 20 kalenderdagen bezwaar maken, maar dat wordt niet verwacht.

Waarom deze stap?

De gemeente erkent het belang van het hospice als maatschappelijke voorziening. Het huidige gebouw is niet langer geschikt voor toekomstbestendige zorg. Met de aankoop van deze locatie kunnen we een nieuw hospice realiseren - ruimer, moderner, en klaar voor de toekomst.

Nieuw hospice met zes kamers

Het nieuwe gebouw biedt ruimte voor zes gastenkamers. Dat is hard nodig: we moeten nu helaas nog te vaak families teleurstellen omdat er geen plek is. Een uitbreiding betekent dat meer mensen in hun laatste levensfase bij ons terecht kunnen – in een huiselijke sfeer, omringd door hun dierbaren en gesteund door onze vrijwilligers.

Grote uitdaging, unieke kans

We willen in de nieuwe situatie eigenaar worden van het pand, geen huurder. Dat vraagt om een forse investering. Daarom zullen we, samen met Stichting Vrienden van Hospice Dronten, een beroep doen op inwoners en ondernemers in Dronten. Acties, donaties en schenkingen zijn meer dan welkom.

We houden je op de hoogte

We zijn ontzettend blij met deze stap vooruit en kijken vol vertrouwen naar de toekomst. In de komende periode informeren we je regelmatig over de voortgang van ons nieuw te bouwen hospice.

Dank voor jullie steun – samen maken we dit mogelijk!
Bestuur Stichting Hospice Dronten

Activiteiten in en rond het hospice

EEN TERUGBLIK OP BIJZONDERE MOMENTEN VAN AFGELOPEN WINTER EN VOORJAAR

Rond de kerstdagen organiseerden we een warme en feestelijke kerstborrel voor al onze vrijwilligers. Tijdens deze bijeenkomst ontvingen zij een kleine kersttentent als blijk van waardering voor hun onmisbare inzet. Het werd een geslaagd samenzijn waarin we stil stonden bij het werk van het afgelopen jaar én bij enkele bijzondere momenten van afscheid.

Zo namen we afscheid van één van onze trouwe gastvrouwen die zich jarenlang met hart en ziel heeft ingezet voor ons hospice. Ook bedankten we de beheerder van Open Hof, die aan het eind van het jaar zijn werkzaamheden beëindigde. Gelukkig konden we inmiddels een nieuwe beheerder verwelkomen, zodat we onze vertrouwde locatie kunnen blijven gebruiken voor bijeenkomsten.

Daarnaast namen we afscheid van twee gewaardeerde bestuursleden. Tijdens de bijeenkomst werden zij toegesproken en geëerd met persoonlijke woorden, gedichten én een symbolische vlinder als dank voor hun waardevolle bijdrage. De avond werd in een informele sfeer voortgezet met een hapje en een drankje, waarbij de coördinatoren de kersttententjes uitdeelden aan alle aanwezige vrijwilligers.

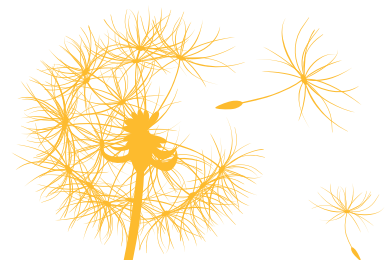

In februari organiseerden we een bijzondere theateravond in Open Hof, speciaal voor onze vrijwilligers. Dankzij donaties die specifiek voor vrijwilligersactiviteiten waren bestemd, konden we hen trakteren op de voorstelling Theater van de Laatste Dagen. Deze voorstelling, gemaakt voor mensen die werkzaam zijn in de palliatieve zorg, wist op indrukwekkende wijze de essentie van het werk in het hospice te raken. Actrice Ada Vogelezang nam ons mee in het verhaal van een vrouw die langzaam haar weg vindt in het zorgen voor palliatieve gasten. Een eerbetoon aan de waarde van betrokkenheid, aandacht en menselijkheid. Na afloop bespraken we samen de thema's uit de voorstelling onder begeleiding van theatermaker Nicoline van de Beek. Het werd een avond vol herkenning, emotie en verbinding.

Ook in het voorjaar bleef de inzet van onze vrijwilligers onverminderd groot. Via een nieuwe wervingscampagne mochten we zeven enthousiaste aspirant-vrijwilligers verwelkomen. Zij volgden een opleiding onder begeleiding van onze ervaren trainer en worden momenteel ingewerkt in de praktijk. Zo zorgen we er samen voor dat ons team sterk en betrokken blijft.

Tot slot werd in maart een praktische scholing 'verplaatsingstechnieken' georganiseerd. Niet al onze vrijwilligers hebben een zorgachtergrond, en dankzij deze training kunnen zij met extra vertrouwen en deskundigheid gasten op een veilige en comfortabele manier helpen.

Wij zijn trots op onze vrijwilligers. Hun betrokkenheid, warmte en toewijding vormen het hart van ons hospice. Iedere dag weer maken zij het verschil voor onze gasten en hun naasten. We zijn hen dan ook bijzonder dankbaar voor alles wat zij doen.

Het is goed zo

door Bart van der Wal

Deze ochtend heb ik een afspraak met de 78-jarige Jos van Haastrecht, bewoner van het hospice in Dronten. Eerder hoorde ik dat meneer in zijn werkzame leven leraar Nederlands is geweest in het voortgezet onderwijs. Ik ben benieuwd naar zijn verhaal: hoe zag zijn leven eruit en hoe is hij in het hospice terechtgekomen? Bij binnenkomst kijken twee heldere ogen mij, over het montuur van een bril, aan. De eerste indruk is dat meneer Van Haastrecht nog 'goed bij de pinken' is. Ons gesprek bevestigt dit.

Vrijwel direct na ons handen schudden, vraagt meneer Van Haastrecht mij waar wij het interview voor gaan gebruiken. Mijn antwoord, dat het bedoeld is voor de website en/of nieuwsbrief van het hospice, wordt met een hoofdknik goedgekeurd.

Op mijn vraag of het klopt dat hij leraar Nederlands is geweest, zegt Van Haastrecht: "Dat klopt, ik heb dat mijn hele leven gedaan. In 1967 ben ik begonnen en ik heb dat in totaal 41 jaar met buitengewoon veel plezier gedaan. Als ik hierop terugkijk, kan ik gerust zeggen dat ik, voor mij, het juiste vak heb gekozen. Het was me op het lijf geschreven. Ik heb nog wel een uitstapje gemaakt naar de beeldende kunsten. Ik heb daarvoor ook de vijfjarige avondopleiding afgemaakt op de academie, maar na die periode vond ik dat ik wel genoeg getekend en geschilderd had. Overdag was ik al leraar, en dat deed ik toen ook met veel plezier. Bovendien was ik inmiddels getrouwd en mijn vrouw was zwanger. Achteraf gezien, zoals ik zonet zei, was het een gelukkige keuze. Ik gaf destijds les aan 12- tot 16-jarigen op mavo-niveau.

Ik vraag of dit allemaal in Dronten was, en het blijkt dat meneer Van Haastrecht het laatste deel van zijn loopbaan les gaf aan havo en vwo in Dronten. Van Haastrecht gaat direct vol vuur en met betrokkenheid verder: "Weet je wat ik jammer vind? Dat kinderen zo weinig doorstromen, en vooral dat veel kinderen, soms onder druk van hun ouders kiezen voor havo, wat niet voor iedereen altijd even makkelijk blijkt. Dit terwijl hun kind zou kunnen floreren op een middelbare opleiding waar vaak ook meer aandacht is voor praktische vakken. Veel kinderen zouden veel gelukkiger zijn met een beroep waarbij ze met hun handen kunnen werken."

Het feit dat we direct belanden in een gesprek over het onderwijs maakt mij duidelijk dat Van Haastrecht oprecht gepassioneerd was over het uitoefenen van zijn beroep. Het is ook duidelijk dat deze voormalige leraar nog steeds veel geeft om de jeugd. Van Haastrecht vervolgt: "Ik zie de kinderen en de mensen vooral liever gelukkig in een beroep dat bij hen past. Als ik terugkijk, heb ik zoveel plezier gehad in het werken met de jeugd, dat was echt heel plezierig! Jonge mensen zijn voor mij altijd heel stimulerend geweest, en dat is nog steeds zo!"

We praten verder over zijn passie voor het vak en de jeugd. We komen al pratende op de persoonlijke aspecten van zijn leven en deze fase ervan.

Ik vraag meneer Van Haastrecht hoe hij in het hospice terecht is gekomen. Het blijkt dat de vrouw van meneer eerder is overleden en hun zoon inmiddels zijn eigen gezin heeft. "Op een gegeven moment heb ik mezelf fysiek verwaarloosd en kon ik niet meer op eigen benen staan; ik viel ook meerdere keren. De rollator die ik alleen buiten gebruikte, had ik beter ook binnenshuis kunnen gebruiken, maar dat had ik zelf niet door. Op een gegeven moment kwam ik terecht in het ziekenhuis. Ik had jaren eerder een darmoperatie gehad, en 5 jaar later bleek dat ik uitzaaiingen had. Vanuit het ziekenhuis ben ik hier terechtgekomen. Gelukkig heb ik het hier erg goed naar mijn zin; er zijn hier veel mensen die bijzonder goed voor mij zorgen. Dat ik in dit stadium van mijn leven hier mag zijn, daar ben ik heel erg blij mee."

Op mijn vraag of de overgang van thuis, via het ziekenhuis naar het hospice zwaar voor hem was, blijkt dit geenszins het geval te zijn. Juist omdat Van Haastrecht zich hier zo thuis voelt. Enthousiast vervolgt hij: "Het was hier direct goed. ►

Het feit dat je hier komt en dat de mensen hier alle zorgen voor je wegnemen, ze doen hier alles voor je, is voor mij fantastisch. Dit is het laatste stukje van mijn leven, en ik kan dat hier goed doorbrengen. Ik mag gelukkig zijn dat ik hier terecht ben gekomen."

Ik merk op dat er in het hospice veel mensen werken en vraag meneer wat hij hiervan vindt. Dit blijkt voor Van Haastrecht geen probleem te zijn. Nuchter geeft hij aan dat hij het met de een beter kan vinden dan met de ander, maar dat alle medewerkers zonder uitzondering vriendelijk zijn, wat hij als fijn ervaart. We krijgen beide een kop thee met iets lekkers. Van Haastrecht geeft tijdens dit kleine pauzemoment aan dat de culinaire bediening prima is, en hij is vooral erg gek op de omeletjes van voormalig kok meneer Huub, zoals Van Haasteren hem noemt. Ook de soep van gastheer Marco komt voorbij, en zijn enthousiaste betoog over het eten zou mij bijna 'hongerig' maken.

Terug naar het leven in het hospice begrijp ik dat meneer veel bezoek heeft gehad van familie, als ook van de kant van wijlen zijn ex-vrouw. Dit stelt meneer erg op prijs. "Zij wonen niet om de hoek, dat waardeer ik enorm. Mijn zoon Jeroen, met wie ik een fijne relatie heb, heeft met een aantal goede vrienden een rooster opgesteld zodat mensen die bij mij langs willen komen, van hen te horen krijgen wanneer dit het beste uitkomt."

Hardop denkend, stel ik dat het erop lijkt dat Van Haastrecht zich op zijn gemak voelt in het hospice, en dit beaamt meneer volmondig. Na een korte stilte vraag ik hoe het met hem gaat, en volgens hem gaat het buitengewoon goed. "Ik heb nu weinig fysieke klachten, het gaat best goed met mij." Gekscherend vervolgt hij: "Straks denken ze nog, wat doet die man

hier?" Meer serieus voegt hij toe: "Wat ik bijzonder vind, is dat wie ze ook zijn of wat hun achtergrond ook is, de vrijwilligers en verpleegkundigen zijn allemaal, zonder uitzondering, zo enorm betrokken."

We praten door over de mensen in het hospice, en de waardering van Van Haastrecht voor hen is werkelijk groot. We concluderen dat meneer simpelweg dankbaar is. Ik zeg dat ik het idee heb dat meneer gewoon van mensen houdt, en dit wordt beaamd. Van Haastrecht voegt eraan toe dat hij veel

maatschappelijke functies heeft gehad, waarin het voorzitterschap van bijvoorbeeld de bridgeclub en de Dronter Piraten en het optreden in de zaal bij bijvoorbeeld diploma-uitreikingen hem aansprak. Hij is vooral ook gek op kinderen en jonge mensen. "Als hier jonge mensen binnen-

lopen, vraag ik ze het hemd van het lijf! Gelukkig vinden zij het ook leuk om mij wat te vertellen over wat zij doen en meemaken."

Meer in het algemeen zou ik tegen de jeugd willen zeggen, vooral zichzelf te zijn, dan word je het gelukkigst. Wat mooi is, is dat meneer aangeeft dat er in het hospice ook nog echt geleefd wordt. Van Haastrecht: "Ik ben blij dat ik hier ben en niet in een verzorgingshuis terecht ben gekomen, hier is het leven veel kleurrijker."

Nadenkend zegt Van Haastrecht dat hij een mooi en ook gevuld leven heeft gehad, waarin hij veel heeft mogen doen en meemaken. Fijn is dat hij zijn leven ervaart als voltooid. "Het is een mooi leven geweest, zo ervaar ik dat. Terugkijkend had ik het leven ook niet meer te bieden dan ik gedaan heb. Aan de dood valt niet te ontkomen, het is goed zo."

Facts and figures 1 oktober 2024 t/m 31 mei 2025

In de afgelopen periode hebben we 27 nieuwe gasten mogen ontvangen in ons hospice. Onze vier gastenkamers waren samen 843 dagen bezet, wat neerkomt op een gemiddelde bezettingsgraad van 87,1% – een mooi resultaat dat de voortdurende behoefte aan onze zorg onderstreept.

Daarnaast hebben we twee cliënten thuis mogen ondersteunen via Vrijwillige Terminale Ondersteuning Thuis (VTOT), waarbij onze vrijwilligers zorg en nabijheid boden in de eigen vertrouwde omgeving van de cliënt.

Ook op het gebied van vrijwilligers zijn er ontwikkelingen. We mochten 12 nieuwe vrijwilligers verwelkomen! Tegelijkertijd namen we afscheid van 9 vrijwilligers. Per 31 mei 2025 telt onze organisatie daarmee 117 betrokken vrijwilligers. We zijn dankbaar voor hun inzet en betrokkenheid – zij vormen het hart van ons werk.

De Vrienden van Hospice Dronten blijft actief!

Inmiddels is het volop zomer en is de vakantietijd begonnen. Ook wij zijn toe aan vakantie na weer een aantal drukke activiteiten in de afgelopen maanden.

Zo stonden o.a. de stroopwafelverkoop in Biddinghuizen en de huis-aan-huis collecte in de gemeente Dronten op stapel. Laatstgenoemde activiteit heeft maar liefst € 15.737 opgebracht. Een record! Daarbovenop mochten we weer een aantal donaties en cheques in ontvangst nemen van ondermeer Odd Fellows Dronten en toneelvereniging Altobi uit Biddinghuizen. Alle vrijwilligers, collectanten en donateurs onze welgemeende dank hiervoor.

Op dit moment zijn de eerste voorbereidingen al weer gaande voor de 'Week van het Hospice' die in oktober plaatsvindt. Kortom, een bestuur wat actief is en blijft, om de toezeggingen die wij aan het hospice hebben gedaan, ook de komende jaren te kunnen blijven voldoen. Maar eerst vakantie!

Met hartelijke groeten,
Vrienden van Hospice Dronten
Piet Bleeker (voorzitter)

Bob van Berkum (r) overhandigde namens Odd Fellows Dronten een cheque t.w.v. 3000 euro

Mocht u Hospice Dronten (nogmaals) willen steunen, dan kan dat door een bijdrage te doneren op:

- IBAN NL77 RABO 0119 7726 20
- t.n.v. Stichting Vrienden van Hospice Dronten

OF SCAN OF KLIK OP DE QR-CODE

